

ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ (ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ) ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ

του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(1868-1954)

Περιεχόμενα

- **A. Βιογραφία**
- **B. "Τσιφλίκι Κώστογλου" και Κώστογλου Ευστράτιος**
- **Γ. Ιδιωτικά Κοιμητήρια στα Πετρωτά**

A. ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, γεννήθηκε το 1868 και ήταν Παιδί του ΘΕΟΔΩΡΟΥ (επώνυμο) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (Όνομα) και της ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ.

Σε μικρή ηλικία έμεινε ορφανός από Πατέρα. Ο Πατέρας του έπεσε θύμα "σφαγής" από ληστές, σε περιοχή έξω από το Χωριό.

Σημείωση: Από τον 19^ο αιώνα γενικά στην περιοχή της Θράκης, αλλά ειδικά και την περιοχή που σήμερα βρίσκονται τα Χωριά του «Τριγώνου», οργανωμένες ομάδες ατόμων Οθωμανών ή Βουλγάρων προέβαιναν σε ληστείες, είτε με γενικές επιθέσεις στα Χωριά, είτε μεμονωμένα σε κατοίκους της περιοχής, αλλά και σε διαβάτες ή και σε διερχόμενους εμπόρους.

Επίσης αναφέρεται ότι προέβαιναν και σε απαγωγές κυρίως παιδιών, και στην συνέχεια προέβαιναν σε εκβιασμούς απαιτώντας λύτρα από τους γονείς για την απελευθέρωση.

Η Μητέρα του, αργότερα, παντρεύτηκε τον Τσιορμπατζιογλου (επώνυμο), πλούσιο κάτοικο του Χωριού.

Σημείωση: Ο “Τσιορμπατζήογλου” στο Χωριό είχε το παρατσούκλι “Πανταλώνας”. Προφανώς, θα ήταν από τους πρώτους, ως πλούσιος, που θα φόρεσε στο Χωριό “παντελόνι”, αφού η ενδυμασία των κατοίκων ήταν το “Ποτούρι”.

Πληροφορία: Το “Ποτούρι” ήταν ένα είδος παντελονιού ή βράκας, φαρδύ στο επάνω μέρος και στενό στο κάτω. Συνήθως ήταν μάλλινο ή τσόχινο. Θεωρείται το επίσημο ανδρικό ένδυμα της παλιάς Θρακιώτικης ενδυμασίας.

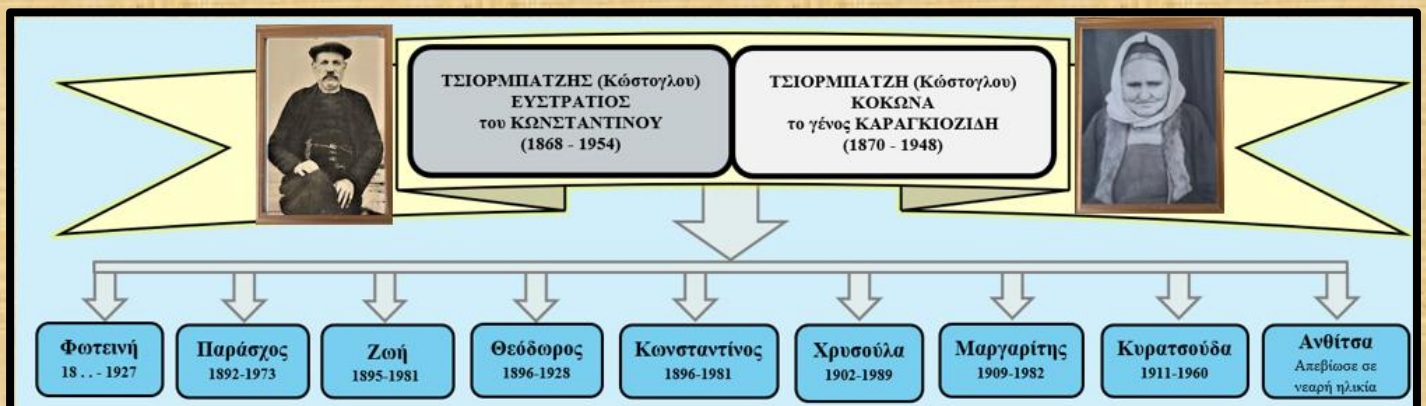
Ο Πατριός, η Μάνα του, αλλά και τα αδέρφια του, δεν άφησαν “μόνο του” το ορφανό από Πατέρα, παιδί.

Ο θετός Πατέρας του μάλιστα, την περίοδο μεταξύ 1880 και 1885, έδωσε λύτρα σε Οθωμανούς και Βούλγαρος ληστές – αναφέρονται 3.000 και κατ’ άλλους 5.000 γρόσια - που τον απήγαγαν, όταν ήταν περίπου 15 χρονών, αφού ήξεραν ότι, αν και δεν ήταν δικό του παιδί, ήταν υπό την προστασία του.

Ο “ΣΤΡΑΤΗΣ” (έτσι τον αποκαλούσαν) όταν μεγάλωσε, παντρεύτηκε την ΚΟΚΩΝΑ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΙΔΟΥ, που ο Πατέρας της είχε έξι κορίτσια και ένα αγόρι.

Σημείωση: Ως επιβεβαίωση της ιδιαίτερης “στήριξης” από την μητέρα του, αναφέρεται ότι, όταν παντρεύτηκε ο γιός της ο ΣΤΡΑΤΗΣ, στην καθημερινή βοήθειά της που παρείχε στην Οικογένεια του ΣΤΡΑΤΗ, μέσα στο “μπακιρτσούδι” (μικρό χάλκινο σκεύος) που έστελνε γάλα, έβαζε μέσα στο δοχείο κάθε φορά και από ένα φλουρί.

Ο ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ και η ΚΟΚΩΝΑ, απέκτησαν εννέα παιδιά.

Από τα παιδιά τους, τα 5 ήταν Κορίτσια εκ των οποίων το ένα απεβίωσε σε νεαρή ηλικία, τα υπόλοιπα τα πάντρεψαν στο Χωριό, με παιδιά από έντιμες, σοβαρές και επώνυμες Οικογένειες του Χωριού.

Από τα τέσσερα παιδιά τους που ήταν αγόρια:

- Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ, απεβίωσε σε ηλικία 32 ετών, χωρίς να υπάρχουν άλλες πληροφορίες, εκτός του ότι έμειναν ορφανά τα δύο μικρά παιδιά του ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ (ΣΤΡΑΤΗΣ) και ΑΝΤΩΝΙΟΣ.
- Ο ΠΑΡΑΣΧΟΣ, σπούδασε Σιδεροτεχνίτης σε Ελληνική Σχολή στην Αδριανούπολη, εγκαταστάθηκε στο Χωριό και ακολούθησε το επάγγελμα του “Σιδερά” με τη λειτουργία δικού του “Σιδηρουργείου”.
- Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, φοίτησε στο Ελληνικό Γυμνάσιο στην Αδριανούπολη και μετέπειτα σε Σχολή Λογιστικής με παράλληλη φοίτηση και σε σχολή Βυζαντινής Μουσικής.

Αργότερα παντρεύτηκε, εγκαταστάθηκε στο “Κάραγας” Αδριανούπολης, απέκτησε Οικογένεια και ασχολήθηκε με το εμπόριο.

Σημείωση: Η Οικογένεια της Συζύγου του ήταν Έλληνες που αρχικά διέμενε στο Μουσταφά Πασά (Σβίλενγκραντ) και μετέπειτα στο Κάραγας Αδριανούπολης και είχε στενό βαθμό συγγένειας με την Οικογένεια του εύπορου της ευρείας περιοχής ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ (ιδιοκτήτη του *Borgujan Chiflik* - Μπουργουτζιάν Τσιφλίκ-).

Το 1923, μετά την εγκατάλειψη του “Κάραγας” από τους Έλληνες κατοίκους του, εγκαταστάθηκε στην Αλεξανδρούπολη (στην περιοχή “Καραγατσιανά”) και δημιούργησε συνεταιρικό εμπορικό κατάστημα.

Το 1939 εγκατέλειψε την Αλεξανδρούπολη και εγκαταστάθηκε στην τότε Νέα Ορεστιάδα.

Σημείωση: Λέγεται ότι, μόλις ειδοποίησε τον Πατέρα του ότι θα μετεγκατασταθεί από την Αλεξανδρούπολη στην Ορεστιάδα, ο Πατέρας του, του αγόρασε Οικόπεδο και του έκτισε καινούργιο σπίτι σε χρονικό διάστημα, μόλις 40 ημερών.

Στη Ορεστιάδα, το “Σπίτι” του βρισκόταν κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό (Σήμερα οδό ΟΡΕΣΤΟΥ) και επαγγελματικά, ασχολήθηκε και πάλι με το Εμπόριο, αναλαμβάνοντας παράλληλα και την αποκλειστική αντιπροσωπεία των Ελληνικών τσιγάρων “ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ”.

- Ο ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ, που ήταν και το μικρότερο αγόρι της Οικογένειας, φοίτησε στην “Αστική Σχολή Αδριανουπόλεως”, όπου και διακρίθηκε ως “ο καλύτερος μαθητής”.

Σημείωση: Στο «Βαθμολόγιον και Βιβλίον Διδαχθείσης Ύλης της Κεντρικής Αστικής Σχολής Αρρένων Αδριανουπόλεως», που φυλάσσεται στη Βιβλιοθήκη του «Φιλεκπαιδευτικού Συλλόγου Αδριανουπόλεως», αναφέρεται στην πρώτη σειρά, με στοιχεία: Μαθητής **Μαργαρίτης Ευστρατίου**, καταγωγή **Καράμπαγα**, Επάγγελμα Πατέρα **Έμπορος**, Παρατηρήσεις **Άριστος**

Μετά από τέσσερα χρόνια φοίτησης στην «Αστική Σχολή», ο ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ επέστρεψε στο Χωριό, παντρεύτηκε την ΠΕΤΡΩ με καταγωγή από την ΜΠΑΡΑ και παρέμεινε στο Πατρικό σπίτι μαζί με τους γονείς του.

Σημείωση: Ο Γιός του ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ, ο ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, φοίτησε στο Γυμνάσιο Ορεστιάδας και ως «Αριστούχος» και «Πρώτος μαθητής», στις παρελάσεις ήταν ο «Σημαιοφόρος» του Γυμνασίου. Το 1956, φοίτησε στη «Σχολή Ευελπίδων» και με την αποφοίτησή του, υπηρέτησε ως Αξιωματικός στον Ελληνικό Στρατό.

Ο «ΣΤΡΑΤΗΣ», μετά τον γάμο του, με επισκέψεις στην Αδριανούπολη, δημιούργησε φιλίες και γνωριμίες. Παράλληλα αφού είχε μεγάλη, κυρίως οικονομική, στήριξη από τους άμεσα μεγαλύτερους του συγγενείς, σε συνεργασία με δύο Έλληνες φίλους του, δημιούργησαν στην Αδριανούπολη, έναν μεγάλο «Μύλο» για άλεση δημητριακών, κυρίως όμως σιταριού.

Στην Αδριανούπολη, ο ΣΤΡΑΤΗΣ, αποκαλούνταν κατ' αρχήν από τους Οθωμανούς, «ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ» (Γιός του Κώστα) και στη συνέχεια καθιερώθηκε πλέον με αυτό το επώνυμο και από τους Έλληνες.

Το 1903, σε ηλικία 35 ετών, αφού απέκτησε της εμπειρία του επαγγελματία «Μυλωνά», έστησε στο Χωριό του «Καράμπαγ», στη σημερινή περιοχή «Πετρωτά» που βρίσκεται περί το 1,5 Χιλιόμετρο ανατολικά του Χωριού και δίπλα στο ρέμα «Βλάχος» που περνάει από την περιοχή, τα θεμέλια ενός «Μύλου» που η κίνησή του θα γινόταν με τη χρήση του νερού (νερόμυλος), αλλά παράλληλα, πρωτοποριακά για την εποχή, θα μπορούσε να λειτουργήσει και ως «ατμόμυλος» με χρήση ξυλοκάρβουνου.

Σε υπάρχοντα έγγραφα, ως επίσημο έτος έναρξης λειτουργίας της επιχείρησης του «Πετρόμυλου», αναφέρεται το 1910.

Την εποχή εκείνη, ο ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ άρχισε να χαρακτηρίζεται ως «Πλούσιος» της περιοχής. Οι Οθωμανοί, αφού η περιοχή ανήκε στο Οθωμανικό Κράτος, αλλά και οι κάτοικοι του Χωριού, άρχισαν στις συναλλαγές τους να

καταργούν πλέον το «ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ» και να τον αποκαλούν προφορικά, αλλά αργότερα και γραπτά, «ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ» ΕΥΣΤΡΑΤΙΟ.

Στο Χωριό, πέρα από τον "Μύλο", ο ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, παραπλεύρως της αυλής του σπιτιού του, διατηρούσε Καφενείο όπως και ένα μεγάλο "Χάνι" για τους διερχόμενους από το Χωριό, ταξιδιώτες.

Σημείωση: Το "Χάνι" είχε διαστάσεις 16 Χ 6 μέτρα, διέθετε και "παχιά" (κατασκευή για την τοποθέτηση ζωοτροφών), όπως επίσης στον πάνω όροφο, υπήρχαν δύο δωμάτια για την διαμονή των ταξιδιωτών.

Το 1920, όταν απελευθερώθηκε ο τόπος, ο ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, αφού πλέον είχε καθιερωθεί ως ο "Τσιορμπατζής" του Χωριού, συμπεριλαμβάνονταν στους "Μεγάλους" του Χωριού.

Αναμνηστική φωτογράφιση κατά την απελευθέρωση των ΠΕΤΡΩΤΩΝ

Μαΐου 20 αιώ 1920 οκτώ ενδαι. Έλληνες

Μαΐον 20 από έτος 1920 όταν ήλθαν Έλληνες
Ιδιόγραφη οπισθογράφιση της φωτογραφίας από τον ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ (ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ) ΕΥΣΤΡΑΤΙΟ

Ειδικές πληροφορίες για τη φωτογραφία**Οι "Επιφανείς" του Χωριού με Αξιωματικό του Ελληνικού Στρατού**

Από τους καθήμενους, οι δύο πρώτοι είναι εκπρόσωποι της Κοινότητας, ο ΜΠΑΧΤΣΕΒΑΝΗΣ και ο ΝΑΛΜΠΑΝΤΗΣ (Γνωστός ως ΣΙΣΚΟΣ) .

Τρίτος στη σειρά, είναι ο ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, ο "Τσιορμπατζής" του Χωριού.

Τέταρτος, είναι ο Συνταγματάρχης του Ελληνικού Στρατού Γ.ΚΑΡΑΒΕΛΗΣ

Πέμπτος, ο Ιερέας της Εκκλησίας του Χωριού.

Έκτος στη σειρά, είναι ο ΑΡΒΑΝΙΤΙΔΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ, γνωστός ως "του Ψάλη ο Αγγελής"

Έβδομος, είναι ο Παππούς ΑΡΒΑΝΙΤΙΔΗΣ ΛΥΜΠΕΡΗΣ, γνωστός ως "Αρβαντάς".

Λεπτομέρεια από τη Φωτογραφία

Στη φωτογραφία στους όρθιους, πάνω δεξιά ο νέος είναι ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, γιός του ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ, κάτοικος τότε Κάραγατς Αδριανουπόλεως.

Είχε έρθει στο Χωριό, από το Κάραγατς όπου διέμενε, για να γιορτάσει την απελευθέρωση του τόπου καταγωγής του. Στη Φωτογραφία, εμφανίζεται να επιδεικνύει Ελληνική εφημερίδα της εποχής, που στο "πρωτοσέλιδο" αναφέρονταν στην προέλαση του Ελληνικού Στρατού και στην απελευθέρωση της περιοχής.

Το 1930, ο ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ ξεκίνησε την κατασκευή, στην άκρη του Χωριού, ενός σύγχρονου για την εποχή, "Αλευρόμυλου", του οποίου οι οικοδομικές εργασίες ολοκληρώθηκαν το 1932.

Τα επόμενα χρόνια έγιναν εργασίες διαρρύθμισης του χώρου, όπως και εργασίες εγκατάστασης "μηχανών" και "μηχανισμών" και το 1938 άρχισε πλέον να λειτουργεί ο νέος "Πετρόμυλος", που διέθετε τρεις ξεχωριστές "πέτρες" για την παραγωγή αλεύρων και ζωοτροφών και λειτουργούσε βασικά με ατμομηχανή, με τη χρήση ξυλοκάρβουνου, αλλά παράλληλα μπορούσε, εναλλακτικά, να λειτουργήσει - πρωτοποριακά για τον τόπο - και μηχανοκίνητα, με μηχανή "εσωτερικής καύσης".

Στα νεότερα χρόνια, επειδή ο γιός του ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ απεβίωσε σε νεαρή ηλικία, ο ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ έδειξε μία αδυναμία στα δύο εγγόνια του, παιδιά του ΘΕΟΔΩΡΟΥ, τον ΕΥΣΤΡΑΤΙΟ (ΣΤΡΑΤΗ) και τον ΑΝΤΩΝΙΟ και από μικρή ηλικία τα ανέλαβε υπό την προστασία του και τα απασχολούσε σε εργασίες του "Μύλου". Αργότερα, τους παραχώρησε από μία "πέτρα" από τις τρεις που υπήρχαν στον "Μύλο".

Την τρίτη "πέτρα" την παραχώρησε στον γιό του, ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ.

Ο ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, ως ιδιοκτήτης του μηχανοκίνητου Αλευρόμυλου, σύμφωνα με τα δεδομένα εκείνης της εποχής στο Χωριό αλλά και στην ευρύτερη περιοχή, είχε αποκτήσει την επαγγελματική ιδιότητα του "Αλευροβιομήχανου" στην περιοχή.

Σημείωση: Σχετική αναφορά της ιδιότητάς του ως "Βιομήχανος" αναγράφεται και στη Ταφόπλακα τού μνήματός του.

Ως κάτοικος του Χωριού, λόγω της οικονομικής του ευρωστίας, ήταν αγαπητός από όλους, αφού βοηθούσε με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους όλες τις οικογένειες που είχαν ανάγκη, με παροχή θέσεων εργασίας στον "Μύλο", στο Χάνι, στο Καφενείο και στα Χωράφια του.

Σύμφωνα με αφηγήσεις παλαιών κατοίκων του Χωριού, βοηθούσε με κάθε δυνατό τρόπο και την Κοινότητα.

Το 1939, παραχώρησε στην Σχολική Εφορεία, οικόπεδο στην άκρη του Χωριού για ανέγερση Δημοτικού Σχολείου.

Σημείωση: Λόγω του Πολέμου που ξεκίνησε το 1940 και του Εμφυλίου που ακολούθησε, τελικά η ανέγερση του Σχολείου στο παραχωρημένο Οικόπεδο έγινε περί το 1950.

Επίσης, προκειμένου έμμεσα να βοηθήσει την Κοινότητα στο πρόβλημα της χωρητικότητας των Νεκροταφείων, αγόρασε χώρο από παρακείμενο των Νεκροταφείων αγροτεμάχιο, για να δημιουργήσει μελλοντικά Νεκροταφεία για την μεγάλη του Οικογένεια, όχι για επίδειξη Προσωπικής ευμάρειας, αλλά για να υπάρχουν περισσότερες κενές θέσεις στα Κοινοτικά Νεκροταφεία.

Απεβίωσε το 1954, σε ηλικία 86 ετών.

Σημείωση: Το 1920 και την ένταξη του τόπου στην Ελληνική επικράτεια, οι εγγραφές των κατοίκων του Χωριού στα "Βιβλία" της Κοινότητας, έγιναν με τα Επώνυμα ή τα Προσωνύμια (αποδεκτά ονόματα που είχαν κάποια χαρακτηριστική μοναδική ιδιότητα αυτών των Προσώπων) που είχαν επί Οθωμανικών χρόνων.

Ο ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ με την Οικογένειά του δηλώθηκε στην Κοινότητα με το Επώνυμο ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ, αφού έτσι είχε καθιερωθεί ως επαγγελματίας και ως Οικογενειάρχης στο Χωριό.

Από τα Παιδιά του, κανένα δεν κράτησε ή διεκδίκησε το Επώνυμο ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ, αφού αυτό το Επώνυμο θεωρήθηκε ως "Προσωνύμιο" που δόθηκε επιλεκτικά και τιμητικά στον Πατέρα τους.

Συγκεκριμένα, από τα τέσσερα αγόρια, τα τρία που διέμεναν στο Χωριό δηλώθηκαν με τις νέες Οικογένειές τους με το Επώνυμο ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ, το δε τέταρτο που είχε αποκτήσει Οικογένεια και διέμενε αρχικά στο Κάραγατς και στη συνέχεια στην Νέα Ορεστιάδα είχε δηλωθεί στον τόπο κατοικίας του με το Επώνυμο ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ.

Στα νεότερα χρόνια, ένας Εγγονός του ΤΣΙΟΡΜΑΤΖΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ, για ιδιαίτερους Προσωπικούς λόγους, έκανε αλλαγή του Επωνύμου του, που την θεώρησε ως επανόρθωση, από ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ σε ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ.

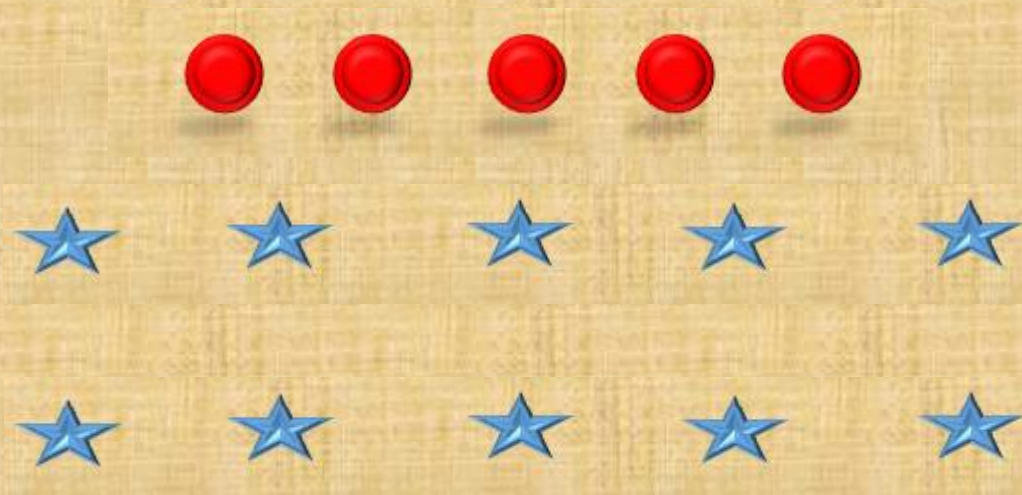
Στο "Γενεαλογικό του δένδρο", στις επόμενες τέσσερες γενεές αναφέρονται:

9 Παιδιά – 21 Εγγόνια – 48 Δισέγγονα – 84 Τρισέγγονα.

Επίσης, προστέθηκαν:

10 Σύζυγοι από τα Παιδιά του (Οι δύο κόρες του, μετά τον θάνατο των Συζύγων τους και την παρέλευση χρόνων προέβησαν σε δεύτερο Γάμο), 21 Σύζυγοι από τα Εγγόνια του και 48 Σύζυγοι από τα Δισέγγονά του.

Σημείωση: Από την γενιά των Τρισέγγονων, δεν υπάρχουν πλήρη στοιχεία, αφού αυτή βρίσκεται στο στάδιο της "εξέλιξης".

Β. "ΤΣΙΦΛΙΚΙ ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ" ΚΑΙ ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ

Στα Οθωμανικά χρόνια, στο δεύτερο μισό του 19^{ου} αιώνα, στην ευρεία Διοικητική περιοχή της Αδριανούπολης, υπήρχαν εννέα μεγάλα Τσιφλίκια Ελλήνων ιδιοκτητών.

Ένας από τους Έλληνες ιδιοκτήτες ήταν ο ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ κάτοικος Αδριανούπολης και ήταν ιδιοκτήτης του «Borgujan Chiflik» που υπήρχε στην περιοχή μεταξύ των εδαφών των Χωριών του σημερινού "Τριγώνου" «Buldurkeui» (Πάλλη), «Karagatch Chermen» (Φτελιά), «Bestepe» (Πεντάλοφος), και «Καράμπαγ» (Πετρωτά).

Μετά από την απελευθέρωση το 1920, και παρά την μετονομασία του "Borgujan Chiflik" σε "Δρέπανο", οι κάτοικοι των γύρω Χωριών, την περιοχή την αποκαλούσαν ακόμη "Τσιφλίκι ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ". Ευνόητο είναι ότι εννοούσαν τον ιδιοκτήτη ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟ.

Μετά τον θάνατο το 1935 του ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, το Τσιφλίκι μεταβιβάσθηκε στα πέντε παιδιά του (Δύο αγόρια και Τρία Κορίτσια), που ήταν και οι κληρονόμοι του.

Τα επόμενα χρόνια και ειδικά μετά το 1946, ξεκίνησε η κατάτμηση του μεγάλου αυτού αγροκτήματος.

- Το 1946 ξεκίνησε η μεταβίβαση και ολοκληρώθηκε το 1953 με αναγκαστική απαλλοτρίωση των μεριδίων των δύο κληρονόμων, για την αποκατάσταση των ακτημόνων κατοίκων του ΠΕΝΤΑΛΟΦΟΥ, συνολικά περίπου 5.000 στρεμμάτων.
- Το 1951 ξεκίνησε και ολοκληρώθηκε το 1955, η μεταβίβαση 2.500 περίπου στρεμμάτων, από έναν εκ των κληρονόμων του μεριδίου του, σε κατοίκους της ΦΤΕΛΙΑΣ.
- Στη συνέχεια, από το 1956 έως το 1959, πωλήθηκαν από τον τέταρτο κληρονόμο, 2.245 στρέμματα σε κατοίκους των πλησιέστερων στην περιοχή Χωριών (1.800 περίπου στρέμματα σε κατοίκους των ΠΕΤΡΩΤΩΝ και τα υπόλοιπα σε κατοίκους ΠΕΝΤΑΛΟΦΟΥ, ΟΡΜΕΝΙΟΥ, ΠΤΕΛΕΑΣ και ΠΑΛΛΗΣ).
- Το μερίδιο του πέμπτου κληρονόμου, παρέμεινε για διάθεση και εκμετάλλευση από τους δικούς του κληρονόμους.

Σχόλιο Συντάκτη: Σε κάποιο σχετικά πρόσφατο "Συνέδριο Ιστορίας" του Τόπου μας, αναφέρθηκε μια αδιασταύρωτη λαθεμένη μαρτυρία κατοίκου των ΠΕΤΡΩΤΩΝ που δυστυχώς καταγράφηκε στα πρακτικά που δημοσιεύτηκαν και στο διαδίκτυο, ότι τα αγροτεμάχια που αγοράστηκαν από κατοίκους των ΠΕΤΡΩΤΩΝ στην περιοχή "Τσιφλίκι" που η πλήρη ονομασία της ήταν "Τσιφλίκι

ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ” και που βρισκόταν μεταξύ ΠΕΝΤΑΛΟΦΟΥ και ΠΕΤΡΩΤΩΝ συνολικής έκτασης περίπου 1.800 στρεμμάτων, ήταν αρχικής ιδιοκτησίας του ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ κατοίκου ΠΕΤΡΩΤΩΝ.

Εννοείται ότι η παραπάνω μαρτυρία δεν ευσταθεί, αφού η έκταση των 1.800 στρεμμάτων ήταν τμήμα του μεγάλου Τσιφλικιού άνω των 12.000 στρεμμάτων ιδιοκτησίας του ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ από την ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΗ και προφανώς αυτή η μαρτυρία ήταν καθαρά προσωπική άποψη που προέκυψε μάλλον από παρερμηνεία της ονομασίας της περιοχής “Τσιφλίκι του ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ” λόγω του όμοιου Επώνυμου που υπήρχε και στα ΠΕΤΡΩΤΑ και βέβαια με καθαρά αγνή και αθώα, υπερβολική όμως, τοπικιστική υπερηφάνεια για τον “Εύπορο” συγχωριανό ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

Πρέπει να διευκρινισθεί ότι, ο ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ και ο ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, αν και με διαφορά ηλικίας, έζησαν περίπου την ίδια εποχή αλλά διέφεραν σε συγκρίσιμο βαθμό, στην αναγνωρισιμότητα, αλλά και στην οικονομική επιφάνεια.

Το μόνο κοινό που είχαν, ήταν ότι και τους δύο, οι Οθωμανοί τους αποκαλούσαν “Κώστογλου” και “Τσιορμπατζήδες”.

Το μεν “Κώστογλου” προέρχονταν από το ότι, οι γονείς τους είχαν το όνομα “Κώστας” (Γιός του Κώστα = Κώστογλου) και το δε “Τσιορμπατζής”, προέρχονταν από την οικονομική τους κατάσταση (Προφανώς, ο καθένας στον τόπο του).

Ο ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, μέχρι το 1920 κάτοικος του Σβίλεγκραντ (πρώην Μουσταφά Πασά) και από το 1920 κάτοικος Κάραγατς Αδριανούπολης, κατάγονταν από εύπορη Οικογένεια και ο Πατέρας του ήταν Νομικός. Κατείχε, ανώτερη κοινωνική θέση από την περιοχή του Μουσταφά Πασά έως την περιοχή της Αδριανούπολης. Ήταν εύπορος και μεταξύ άλλων, ήταν και ιδιοκτήτης του “Μπουργουτζιάν τσιφλίκ”.

Ως “Προύχοντας” της ευρείας περιοχής, στις Εθνικές εκλογές του 1920, ασχολήθηκε και με την “Πολιτική”, όπου εκλέχθηκε Βουλευτής στη Βουλή των Ελλήνων, με το “Κόμμα των Φιλελευθέρων” του Ελευθερίου Βενιζέλου.

Η “Επωνυμία” του, συνεχίστηκε και μετά το 1922, όταν εγκαταστάθηκε στο Διδυμότειχο.

Ο ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, κάτοικος του Χωριού “Καράμπαγ”, ήταν ένας απλός αυτοδημιούργητος επαγγελματίας, που στην αρχή ήταν κάτοχος μεριδίου σε συνεταιρικό Αλευρόμυλο στην Αδριανούπολη και αργότερα έγινε ιδιοκτήτης σύγχρονου για την εποχή, μηχανοκίνητου αλευρόμυλου, στην ιδιαίτερη πατρίδα του το Χωριό “Καράμπαγ” (μετέπειτα “Πετρωτά”).

Στα νεότερα χρόνια, από την επαγγελματική του δραστηριότητα, απέκτησε οικονομική επιφάνεια και αποκαλούνταν με τον περιγραφικό τίτλο “Τσιορμπατζής” του Χωριού. Με την πάροδο του χρόνου, το προσωνύμιο ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ καθιερώθηκε και ως επώνυμο, που επικράτησε του μέχρι τότε επωνύμου ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ.

Όσο αφορά, την περιουσιακή του κατάσταση σε καλλιεργήσιμες εκτάσεις, αφενός δεν ήταν κάτοχος ιδιαίτερα μεγάλου αριθμού αγροτεμαχίων και αφετέρου τα αγροτεμάχια ιδιοκτησίας του βρισκόταν κατανεμημένα σε διάφορες περιοχές με καλλιεργήσιμες εκτάσεις του Χωριού του και δεν ξεχώριζαν ή διέφεραν σε έκταση από τις ιδιοκτησίες των άλλων κατοίκων.

Ευνόητο είναι ότι, ουδεμία σχέση είχε με το κτήμα “Τσιφλίκι ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ” και ούτε βέβαια ήταν “Τσιφλικάς” με την έννοια που αποδίδεται σήμερα σε αυτόν τον τίτλο.

Ο ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ και ο ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ (μετέπειτα ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ) ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, λόγω “ιδιότητας” του πρώτου και λόγω επαγγέλματος στην Αδριανούπολη και στα Πετρωτά του δεύτερου, πέρα από την συνωνυμία είχαν σημεία γνωριμίας και φιλίας, που περιορίζονταν όμως μόνο σε αυτά.

Σημείωση: Μόνο στα νεότερα χρόνια δημιουργήθηκε από τους απογόνους τους στενότερη σχέση, αφού η σύζυγος ενός παιδιού του ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ (Πρώην ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ) ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ που διέμενε με τον Σύζυγό της στο Κάραγατς, είχε συγγένεια με την Οικογένεια του ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

Γ. ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΑ στα ΠΕΤΡΩΤΑ

Ο ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ, επειδή στο Χωριό λόγω του μεγάλου αριθμού των κατοίκων υπήρχε πρόβλημα χωρητικότητας των Νεκροταφείων, όταν βρισκόταν “εν ζωή” προκειμένου να μπορέσει να δημιουργήσει δικό του χώρο για μελλοντικούς Τάφους άμεσα συγγενικών του Προσώπων, αγόρασε - δεν υπάρχουν πληροφορίες αν η αγορά έγινε προπολεμικά ή αμέσως μετά τον τελευταίο πόλεμο - μία έκταση 150 περίπου τετραγωνικών μέτρων, που ήταν μέρος από αγροτεμάχιο, και που βρισκόταν ακριβώς απέναντι, νότια – νοτιοανατολικά των Νεκροταφείων του Χωριού.

Μεταξύ αυτού του χώρου και των Κοινοτικών Νεκροταφείων, υπήρχε ένας στενός χωματόδρομος (καρόδρομος) που οδηγούσε από το Χωριό στα Νεκροταφεία και συνέχιζε προς τα αγροτεμάχια που βρίσκονταν στις διάφορες βορινές τοποθεσίες του Χωριού.

Ο χώρος που ήθελε να δημιουργήσει ο ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ, στην ουσία θα αποτελούσε επέκταση των Νεκροταφείων του Χωριού χωρίς επιβάρυνση της Κοινότητας, αφού αφενός μεταξύ αυτού του χώρου και των Νεκροταφείων υπήρχε

μόνον ο μικρός αγροτικός δρόμος και αφετέρου με την μελλοντική ταφή στο επιπλέον αυτό μέρος, των μελών και στη συνέχεια και των απογόνων τους της μεγάλης του Οικογένειας - Στο Οικογενειακό του δένδρο αναφέρονται 9 Παιδιά και 21 Εγγόνια -, θα βοηθούσε κατά το δυνατόν στην αποσυμφόρηση του χώρου των Κοινοτικών Νεκροταφείων αφού θα δινόταν ευχέρεια στην Κοινότητα διάθεσης περισσότερων θέσεων για Τάφους.

Η απόφαση του για τη δημιουργία Τάφων συγγενικών του Προσώπων σε ιδιόκτητο χώρο στην άκρη των Νεκροταφείων του Χωριού, λήφθηκε επιπλέον για να μπορούσαν μελλοντικά οι άμεσα συγγενείς του σε αυτόν τον άνετο πλέον χώρο να αποκτήσουν ευχέρεια ικανοποίησης επιθυμίας των μελών της Οικογένειάς τους, για μελλοντική ταφή τους σε Τάφο παραπλεύρως συγκεκριμένων άμεσα συγγενικών τους Προσώπων, αφού στα Κοινοτικά Νεκροταφεία αν και όλες οι Οικογένειες ήθελαν να έχουν εντός των Νεκροταφείων έναν μικρό δικό τους χώρο με συγκεντρωμένους τους Τάφους συγγενικών τους Προσώπων, λόγω έλλειψης χώρου η δυνατότητα αυτή περιοριζόταν σε ελάχιστους Τάφους ανά ευρεία Οικογένεια (Σοϊ) ή όπως συνηθίζεται ακόμη και μέχρι σήμερα, στη δημιουργία Οικογενειακών τάφων (Συνήθως, ταφή παιδιών σε Τάφους των Γονέων τους).

Παραπλεύρως του χώρου που απέκτησε ο ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ, δημιουργήθηκε όμοιος χώρος και αυτός με πρόσοψη στον δρόμο, ίσης περίπου έκτασης για παρόμοιο σκοπό, από τον ΖΑΧΑΡΙΑ ΒΑΒΕΛΙΔΗ.

Σημείωση: Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ παιδί του ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗ, από μικρός είχε δοθεί για υιοθεσία σε άτεκνο ζευγάρι της πολυμελούς Οικογένειας ΒΑΒΕΛΙΔΗ.

Παρά την υιοθεσία και την αλλαγή του Επωνύμου από ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗΣ σε ΒΑΒΕΛΙΔΗΣ, ο χώρος αυτός μετέπειτα καθιερώθηκε, ως τόπος προσδιορισμού να αποκαλείται και με το αρχικό Επώνυμο του ιδιοκτήτη, "Χώρος ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗ - ΒΑΒΕΛΙΔΗ".

Ιστορικό: Αρχικά, ολόκληρη η περιοχή ανήκε σε αγροτεμάχια ιδιοκτησίας ΤΣΑΛΑΛΙΔΗ και ΜΠΑΜΠΟΥΛΙΔΗ (τα Επώνυμά αναφέρονται, μετά από αλλαγές, με την σημερινή τους αναγραφή), κατοίκων του Χωριού που ήταν αδέρφια με καταγωγή από τον παλιό Οικισμό ΑΣΠΑΛΩ.

Ο ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, αγόρασε τον χώρο με πρόσοψη στο δρόμο, από το αγροτεμάχιο του ΤΣΑΛΑΛΙΔΗ, ο δε ΒΑΒΕΛΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ αφού η Σύζυγός

του κατάγονταν από την Οικογένεια ΜΠΑΜΠΟΥΛΙΔΗ, ζήτησε να αποκτήσει μικρό μέρος από το αγροτεμάχιο του ΜΠΑΜΠΟΥΛΙΔΗ σε παράλληλη θέση με τον Χώρο του ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ, για να δημιουργήσει όμοιο χώρο ταφής της ευρείας δικής του Οικογένειας που αποτελούνταν από μέλη των Οικογενειών ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗ και ΒΑΒΕΛΙΔΗ.

Πληροφορία: Ήδη, σε αυτό το συγκεκριμένο μέρος προϋπήρχαν δύο παλαιοί Τάφοι που κατά δήλωση των ιδιοκτητών, όταν αυτοί απέκτησαν αυτό το αγροτεμάχιο, οι Τάφοι ήταν από τότε παλαιοί εγκαταλειμμένοι και κανένας από τους τότε κατοίκους του Χωριού δεν είχε κάποια πληροφορία για αυτούς.

Από τους δύο πλέον χώρους που υπήρχαν ο ένας δίπλα στον άλλον, ο χώρος που βρισκόταν στην βορινή πλευρά ανήκε στον ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟ και θα υπήρχαν οι Τάφοι της Οικογένειάς του και των άμεσα συγγενικών τους Προσώπων και ο χώρος που βρισκόταν στη νότια πλευρά ανήκε στον ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗ/ΒΑΒΕΛΙΔΗ ΖΑΧΑΡΙΑ όπου θα υπήρχαν οι Τάφοι της ευρείας Οικογένειάς του (Συγγενείς εξ αίματος, αλλά και συγγενείς του μετά από την υιοθεσία).

Επειδή ολόκληρη η περιοχή των Κοινοτικών Νεκροταφείων βρίσκονταν σε κατηφορική θέση έξω από το Χωριό, ευνόητο είναι ότι και ο διερχόμενος από την περιοχή χωματόδρομος είχε και αυτός την ανάλογη κλίση.

Οι κοιλότητες (εσοχές - ίχνη) που σχηματίζονταν στο χωμάτινο έδαφος του δρόμου από τους τροχούς, ειδικά των φορτωμένων κάρων που διέρχονταν συχνά από αυτόν, όταν έβρεχε γέμιζαν με νερά και σχημάτιζαν ρυάκια.

Επειδή στο ύψος της περιοχής των χώρων του ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ και του ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗ/ΒΑΒΕΛΙΔΗ υπήρχε ελαφρά στροφή του δρόμου, τα νερά με την ορμή που αποκτούσαν λόγω της κλίσης του εδάφους, δεν ακολουθούσαν την πορεία του δρόμου για να καταλήξουν στο ρέμα που υπήρχε παρακάτω, αλλά ακολουθούσαν ευθεία πορεία και εισέρχονταν κυρίως στον χώρο ιδιοκτησίας του ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ, με αποτέλεσμα ο χώρος να κατακλύζεται από νερά και φερτά υλικά (λάσπες, σκουπίδια κ.α.), να μην είναι προσπελάσιμος και επιπλέον να είναι ακατάλληλος για

δημιουργία ή ύπαρξη Τάφων σε αυτό το μέρος αφού ο κίνδυνος καταστροφής τους ήταν άμεσος.

Λόγω της παραπάνω αιτίας και του επικείμενου κινδύνου, από την οικογένεια ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ άρχισε η αποφυγή σκέψης δημιουργίας Τάφων σε αυτόν τον Χώρο.

Σημείωση: Επιβεβαίωση το γεγονόςτος είναι ότι, όταν το 1954 απεβίωσε ο ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, η ταφή του έγινε στα Κοινοτικά Νεκροταφεία δίπλα σε τάφους άμεσα συγγενικών του Προσώπων και όχι σε αυτόν τον νέο δικό του χώρο.

Επειδή το πρόβλημα της βατότητας αυτής της περιοχής – ειδικά επειδή ήταν δρόμος που οδηγούσε στα Νεκροταφεία - το γνώριζε η Κοινότητα, περί το 1955 προκειμένου ο δρόμος σε αυτό το σημείο να γίνει βατός από πεζούς αλλά και από κάρα με όλες τις καιρικές συνθήκες, αποφασίστηκε να γίνουν εργασίες διαπλάτυνσης και διαμόρφωσης του ευρύτερου περιβάλλοντα χώρου, όπως και να γίνει μερική ανακατασκευή του δρόμου.

Στις εργασίες για την ανακατασκευή του δρόμου, προκειμένου να μην επηρεάζεται εύκολα το χωμάτινο έδαφός του από τους τροχούς των διερχόμενων κάρων, έγινε επιμελημένη χρησιμοποίηση μικρών και μεγάλων κομματιών πέτρας.

Τα νερά πλέον της βροχής, λόγω της διαπλάτυνσης και ειδικής διαμόρφωσης του δρόμου, δεν σχημάτιζαν ρυάκια, ούτε πλημμύριζαν τον δρόμο, αλλά διοχετεύονταν άμεσα με φυσικό τρόπο στο ρέμα που υπάρχει παρακάτω.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι χώροι του ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ και του ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗ/ΒΑΒΕΛΙΔΗ, παρά το ότι ήταν δύο ξεχωριστές ιδιοκτησίες με την παρέλευση του χρόνου αποτελούσαν έναν ενιαίο χώρο που δεν ήταν περιφραγμένος, αφού βρισκόταν δίπλα στα Κοινοτικά Νεκροταφεία και αποτελούσαν νοητή επέκταση - συνέχιση των Νεκροταφείων του Χωριού.

Μετά όμως τον καθαρισμό, την διαπλάτυνση και την διαμόρφωση του εξωτερικού χώρου από την Κοινότητα, ο χώρος αυτός αφενός αποκόπηκε από τον χώρο των Κοινοτικών Νεκροταφείων και αφετέρου επειδή στην περιοχή κυκλοφορούσαν ανεξέλεγκτα παντός είδους ζώα, από ερπετά έως μικρά και μεγάλα τετράποδα, έδινε την εντύπωση αποκομμένου και εγκαταλειμμένου τοπίου.

Επειδή, με την πάροδο του χρόνου, η άσχημη κατάσταση του χώρου έπαιρνε συνεχώς διαστάσεις, τα επόμενα χρόνια συγγενικά πρόσωπα των αρχικών ιδιοκτητών του χώρου, με επικεφαλής τον ΕΥΣΤΡΑΤΙΟ (ΣΤΡΑΤΗ) ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ του ΘΕΟΔΩΡΟΥ που ήταν εγγονός του ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ, αποφάσισαν την περίφραξη και των δύο ιδιοκτησιών, ως έναν ενιαίο χώρο.

Ταυτόχρονα με τις εργασίες περίφραξης που έγιναν σε πέτρινα τυπικά θεμέλια, έγιναν και σχετικές εργασίες για την ελαφρά ισοπέδωση του ενιαίου αυτού χώρου, αφού από όλες τις πλευρές και ειδικότερα από την ανατολική περισσότερο και από την δυτική λιγότερο, απαιτήθηκε και κατασκευή τοιχίων.

Μετά την πλήρη περίφραξη, ο χώρος πλέον απομονώθηκε τελείως από τα Κοινοτικά Νεκροταφεία, ξεχώρισε και χαρακτηρίστηκε, άτυπα, ως "Ιδιωτικά Νεκροταφεία".

Ενημέρωση 1: Από την Οικογένεια ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ αποφασίστηκε η ενεργοποίηση του δικού τους Βόρειου χώρου ως Νεκροταφεία των άμεσα συγγενών της ευρείας Οικογένειας.

Γι' αυτόν τον λόγο έγινε και η μεταφορά σε αυτόν των Λειψάνων των Ταφέντων στα Κοινοτικά Νεκροταφεία του ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ που είχε αποβιώσει το 1954, όπως και της Συζύγου του ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ ΚΟΚΩΝΑΣ που είχε αποβιώσει το 1948,

Στον ίδιο Τάφο προστέθηκε και η "Ταφόπλακα" από τα Κοινοτικά Νεκροταφεία, της Μητέρας του ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ που είχε αποβιώσει το 1912.

Σε ξεχωριστό τάφο μεταφέρθηκε και το Λείψανο της Κόρης του ΦΩΤΕΙΝΗΣ που είχε αποβιώσει το 1927.

Έκτοτε, ο χώρος θα ξεκινήσει να είναι μόνιμα ενεργός και θα ακολουθήσουν Ταφές και άλλων στενά συγγενικών Προσώπων.

Ενημέρωση 2: Μετά την περίφραξη, αντίστοιχες περίπου ενέργειες ενεργοποίησης έγιναν και στον χώρο που είχε δημιουργήσει και ο ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗΣ/ΒΑΒΕΛΙΔΗΣ.

Σε ελάχιστα μέτρα παρακάτω, πολύ κοντά στον διερχόμενο δρόμο (15 περίπου μέτρα), βορειανατολικά του ενιαίου χώρου των ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ και ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗ/ΒΑΒΕΛΙΔΗ, βρίσκεται μικρός αριθμός Τάφων σε μέρος αγροτεμαχίου

100 περίπου τ.μ. των σημερινών Οικογενειών ΤΣΑΛΑΛΙΔΗ και ΜΠΑΜΠΟΥΛΙΔΗ, που κι αυτοί οι χώροι δημιουργήθηκαν από τους ιδιοκτήτες για να τιμήσουν τους Ταφέντες των Οικογενειών τους, παραχωρώντας μέρος από το αγρόκτημά τους.

Στη συνέχεια, πιο κάτω, σε μικρή απόσταση, βορειοανατολικά σε ξεχωριστό χώρο και πάλι κοντά στον δρόμο, υπάρχουν και Τάφοι της παλιάς Οικογένειας ΜΑΡΚΙΔΗ, που δημιουργήθηκαν για τους ίδιους λόγους, που όμως λόγω μη ύπαρξης πλέον συγγενικών προσώπων της Οικογένειας στο Χωριό, αυτός ο χώρος των Οικογενειακών Νεκροταφείων είναι πλέον “ανενεργός”.

Αξίζει να σημειωθεί, ότι οι παραπάνω ξεχωριστοί ιδιωτικοί χώροι Ταφής, των Οικογενειών ΤΣΑΛΑΛΙΔΗ-ΜΠΑΜΠΟΥΛΙΔΗ και της Οικογένειας ΜΑΡΚΙΔΗ, μετά την διαπλάτυνση του δρόμου και την διαμόρφωση του χώρου της περιοχής, έτυχαν της ίδιας τύχης με τους χώρους ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ – ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗ/ΒΑΒΕΛΙΔΗ, αφού κι αυτοί αποκόπηκαν τελείως από τον χώρο των Κοινοτικών Νεκροταφείων.

Από τους παραπάνω αναφερόμενους ιδιωτικούς χώρους ύπαρξης Οικογενειακών Νεκροταφείων, ξεχωρίζει ο ενιαίος χώρος των αρχικών ιδιοκτητών ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ και ΜΑΛΕΤΣΚΙΔΗ/ΒΑΒΕΛΙΔΗ, επειδή:

- Είναι ο μεγαλύτερος σε έκταση από τους άλλους χώρους. Είναι ενεργός και σήμερα καλύπτει περί τα 300 τετραγωνικά μέτρα, με την ύπαρξη σε αυτόν, είκοσι και πλέον Τάφων.
- Είναι εμφανής, αφού έχει άμεση πρόσοψη και πρόσβαση στον αγροτικό δρόμο που οδηγεί στα νεότερα Νεκροταφεία του Χωριού που βρίσκονται μερικές δεκάδες μέτρα παρακάτω και συνεχίζει προς στα αγροκτήματα που βρίσκονται στις βορινές τοποθεσίες του Χωριού.

Σημείωση Συντάκτη: Η παραπάνω εκτενής δημόσια αναφορά, αν και είναι “Οικογενειακή υπόθεση”, γίνεται για την “απομυθοποίηση” του ιστορικού της δημιουργίας “Ιδιωτικών Νεκροταφείων” στα ΠΕΤΡΩΤΑ.

Τα “Ιδιωτικά Οικογενειακά Νεκροταφεία” στα ΠΕΤΡΩΤΑ, δεν δημιουργήθηκαν για λόγους επίδειξης “ευμάρειας”, ούτε για να ξεχωρίσουν από τα υπόλοιπα Νεκροταφεία του Χωριού.

Δημιουργήθηκαν κυρίως για πρακτικούς λόγους σε ιδιόκτητους παρακείμενους των Κοινοτικών Νεκροταφείων χώρους και είναι όχι μιάς, αλλά περισσότερων Οικογενειών. Αποκόπηκαν δε εκ των υστέρων από τον χώρο των Κοινοτικών

Νεκροταφείων, μετά από εργασίες διαπλάτυνσης και διαμόρφωσης ολόκληρης της περιοχής από την Κοινότητα.

Αλεξανδρούπολη, Δεκέμβριος 2023

ΠΑΡΑΣΧΟΣ ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ του ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Δισέγγονος του ΤΣΙΟΡΜΠΑΤΖΗ (ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ) ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ